

Loslaten

Ik ben onlangs een weekendje met mijn oudste dochter naar Parijs geweest. Over een tijdje wordt ze 12, best een mijlpaal! Meer en meer moeten we haar gaan loslaten...

Het was een heerlijk avontuur met veel gegiechel en mooie gesprekken, maar we hebben ook enkele angsten moeten overwinnen: 's avonds laat de metro nemen in een grootstad is niet echt mijn 'comfort zone'! En toen bleek dat ons appartement een probleem had met de waterleiding, kreeg ik, geloof ik, een kleine hartaanval... Eind goed al goed: de 3 dagen vlogen voorbij en we hebben genoten met volle teugen.

Ondertussen was mijn man thuis met onze andere 3 kinderen. Voor hem is dat ook niet echt zijn 'comfort zone'. Mijn man en ik zijn namelijk echte teamplayers! We zijn gewend om samen te werken en de last te verdelen. Ik kook, hij vult de afwasmachine. Hij helpt met het rekenhuiswerk, ik zorg dat ze op de juiste dag hun zwemgerief mee hebben. Ik zorg voor schone kleren en intussen helpt hij de kinderen in bad. Een paar dagen alleen met 3 kinderen is dus niet onoverkomelijk, maar best wel een uitdaging.

Wat was ik dus gelukkig (en trots op mijn man) toen ik elke dag hoorde wat een leuke tijd ze thuis hadden! Ze speelden samen spelletjes, gingen naar het zwembad en trokken zelfs naar een pretpark! Als kers op de taart was het huis ook nog schoon toen ik thuiskwam. Wat een heerlijk gevoel om met vertrouwen mijn kinderen in de handen van een liefdevolle vader te kunnen achterlaten.

Loslaten... Het is voor mij als moeder niet zo makkelijk. Zowel als het gaat over mijn grote dochter die meer en meer naar zelfstandigheid groeit, als wanneer het over het loslaten van de zorg over mijn andere kinderen. Als ik kon, zou ik alle controle voor mijzelf houden. Ik zou zo graag bepalen wie de vrienden zijn van onze vier schatten, zo graag beslissen over welke

interesses ze ontwikkelen, ja zelfs wat ze eten en welke kleding ze dragen. Als het mogelijk was, zou ik alle beslissingen over hun leven naar mij toe trekken. Nee, zelfs mijn man zou ik niet vertrouwen om de 'juiste' dingen te kiezen. Ik heb die kinderen 9 maanden gedragen, dus IK en IK alleen weet toch wat het best is voor hen? Gelukkig ontdekte ik een paar jaar geleden dat dat soort controle totaal niet haalbaar is... en ook totaal niet wenselijk.

Het is ten eerste ontzettend zwaar om te dragen als ouder: het spreekwoord zegt niet voor niets 'it takes a village to raise a child'. Ik heb zo veel bewondering voor alleenstaande ouders! Zorg dragen voor 1 of meerdere kinderen is al uitputtend als je het doet mét een partner en een netwerk rond je heen om je te helpen. Wat een opluchting kan het zijn om iemand om raad te vragen of om even de zorg uit handen te geven. Maar bovenal hoor ik van mijn alleenstaande vriendinnen de verzuchting dat het zo moeilijk is om in je eentje in te staan voor alle beslissingen die moeten worden genomen in verband met je kind. Het is gewoon té veel controle voor 1 persoon om te dragen...

Ten tweede is een kind geen leeg vat dat wij als ouder maar te vullen hebben met wat wij

Loslaten... Het is voor mij als moeder niet zo makkelijk. Als ik kon, zou ik alle controle voor mijzelf houden.

Maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten, noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken. Want het leven is meer dan voedsel en het lichaam meer dan kleding.

goed vinden. Elk kind wordt geboren met een eigenheid waar wij geen controle over hebben. Als jouw kind geboren wordt met een voorliefde voor wild spelen en veel beweging, zal je dat nooit volledig kunnen ombuigen naar een rustig persoontje. Als jouw kind geboren wordt met een aanleg voor muziek maar juist helemaal niet voor sport, zal je nooit een topvoetballer van hem kunnen maken. Het is goed om dat te beseffen: we kunnen een kind wel helpen vormen en hen nieuwe dingen leren kennen, maar het is wijs om altijd goed te blijven kijken naar het kind en zijn eigenheid te erkennen. We mogen onze kinderen vertrouwen dat ze hun weg zullen vinden. Met vallen en opstaan natuurlijk, maar dat hoort erbij!

Ten derde is eigenlijk alle controle die we als mensen hebben maar schijn... Hoe goed wij ook ons best doen, er zijn zo veel dingen die onze kinderen kunnen overkomen die wij niet voor hen uitgekozen hebben. Daar ben ik vaak bezorgd om...

Jezus zei tegen zijn leerlingen: 'Om deze reden zeg ik tegen jullie: maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten, noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken. Want het leven is meer dan voedsel en het lichaam meer dan kleding. Kijk naar de raven: ze zaaien niet en

oogsten niet, ze hebben geen voorraadkamer en geen schuur, het is God die ze voedt. Hoeveel meer zijn jullie niet waard dan de vogels! Wie van jullie kan door zich zorgen te maken één el aan zijn levensduur toevoegen? Als jullie dus zelfs het geringste al niet kunnen, waarom maken jullie je dan zorgen over de rest?'

Ik durf de controle overgeven aan God. Ik vertrouw erop dat Hij goed voor mijn kinderen zal zorgen. Misschien niet op de manier die ik zelf zou kiezen, maar wel op een manier die goed voor hen is op lange termijn. God is de enige die echt controle heeft. Hij heeft ons en onze kinderen gemaakt, is met ons op weg, en verlangt ernaar ons ooit bij Hem te hebben voor eeuwig!

Reninca D'Joos

¹ Bijbel, boek Lucas hfdstk. 12 vers 22-26) (Zie ook Bijbel, boek Matt. hfdstk. 6 vers 25-34)